

LITERATURA I ESPORT

Isidor Cònsul

Aquests darrers anys, tot acomboiant la faramalla olímpica, s'han publicat diferents obres de convergència entre literatura i esport, la primera de les quals, si no vaig errat, fou la impecable antologia, triada per Joaquim Molas, Passió i mite de l'esport (1986). Pocs anys després, a la novel·la Elogi de la passió pura (1990), Sebastià Serrano reflexionava en la veu d'un atleta tocat per la poesia i retirat del món de la competició. Era el mateix any que Sergi Pàmies, a La primera pedra, ens feia avinent una metàfora de la grisor en les desventures d'un lampista i jugador de futbol, on li toca fer de suplent, com en gairebé tots els aspectes de la vida.

La tardor de 1990 havia començat l'anyada futbolística de més entitat en la història del Barça. Aquella que en la primavera de 1992 es tancà amb l'èpica majestuosa del gol de Wembley per acabar repicant tot seguit en el sainet madrileny a Tenerife. Mentrestant, Edicions de la Campana havia acomboiat una iniciativa del Forum Samitier i publicava els articles de Manuel Ibañez Escofet, Parlem del Barça. De Samitier a Cruyff (1991), recull dels papers que el periodista va dedicar al Barça tot al llarg de la seva vida i que sintetitzen una personalíssima història de l'entitat.

Aquest Nadal ha arribat Decàleg del culè que, per ara, és el darrer lliurament bibliogràfic d'aquest casori entre l'esport i la literatura. Un equip d'onze escriptors (els deu de la llei més el promotor de la idea, Josep Ma. Solé i Sabaté) presenten un peculiar decàleg blaugrana amb els tòpics que, de sempre, es remenen entre la parròquia culè. Es un llibret que baixa bé, sense pretensions, volgudament "ligh" i on els afeccionats trobaran tot allò que hi volen trobar. Personalment, però, em desplaia haver de constatar que ho sigui tant, de "ligh", i que bona part de les deu col·laboracions manifestin tan

obertament llurs apressaments i mancances. Vull dir que no tenen les espurnes d'enginy ni el toc de gràcia dels mateixos autors quan parlen del Barça des dels diaris on col.laboren habitualment. Es un llibre en la línia del partit contra l'Albacete o del CSKA. Pel tema tractat i per la qualitat de les plomes, em penso que se n'esperava molt més. Per això, acabem el partit ensopits i un punt emprenyats, però amb l'absoluta confiança que ha estat, només, la dissort d'una mala tarda.

Certament, seria una bella cosa continuar aquest agermanament entre l'esport i les bones lletres. Però gosaria de demanar més concentració en el joc i mirar enrere per analitzar els clàssics: el poema de Rafael Alberti al porter Platko, els versos de Joan de Sagarra a l'estadi i fins l'exquisida elegància dels mestres Carner i Foix, si canviem d'esport i passem del futbol al tennis.

Isidor Cònsul